

PROČ

MÁMA

ZASE

Gill
Sims

román

PIJE

Deník vyštavené
matky

Proč máma ZASE pije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gill Sims

Proč máma ZASE pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gill Sims

PROČ
MÁMA
ZASE
PIJE

Deník vyštavené
matky

Praha 2021

Přeložil Jakub Chodil

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
Why Mummy's Sloshed © Gill Sims 2020

Gill Sims asserts the moral right to be identified as the author
of this work.

Translation © 2021 Albatros Media a. s. translated under the licence
from HarperCollins Publishers Ltd

Translation © Jakub Chodil, 2021
Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd 2020
Jacket illustration © Tom Gauld / Heart Agency

ISBN tištěné verze 978-80-267-2095-9
ISBN e-knihy 978-80-267-2162-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2163-5 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2161-1 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Věnováno Pauline
Říkala jsem ti, že to dobře dopadne.*

LEDEN

Pátek, 25. ledna

Dopila jsem čaj a dala hrnek do myčky. Navzdory probdělým nocím, plným hrozivých snů o neovladatelných klaunských autech, řítících se na mě šílenou rychlostí, jsem byla příjemně překvapená, jak se mi toho rána dařilo být organizovaná – byla jsem na nohou, oblečená, psi byli vyvenčeni a nakrmeni a má drahá robátka vypuzena ze svých nor, jen aby odmítla moje výživné snídaně. Dokonce jsem si našla pět minut, abych prodala bulvární sloupky na *Daily Mailu* nad druhým šálkem čaje a zamyslela se, jestli mám „vystavit své nožky“ a jestli mi to pomůže najít si nového přítele nebo jestli bude lepší „zdůraznit mé křivky“ nebo jestli se mám na takové hovadiny vykašlat dřív, než se přistihnu, že sleduju *Good Morning Britain* a přikláním se k názorům Pierse Morgana.

Tohle bylo takové ráno, o kterém jsem snívala, když jsem se snažila nacpat cereálie do chřtánů zabeđených batolat, která se je s větším zájmem pokoušela nalepit na strop. (Tušíte, jaká je to makačka oškrábat uschlé cereálie ze stropu? Horší než škrábat podělanej štuk.) Nebo takové ráno, které se zdálo být nemožné, když jsem se zoufale pokoušela narazit děcku na boty nohy, protože „zapomnělo“, jak se to dělá, a k tomu se hádala s druhým děckem, že ano, *musí* si vzít do školky kalhoty a nemůžou se tam promenádovat dole bez, je fuk, co viděly v *Rychlé rotě*.

Jistě, obvykle takhle moje rána nevypadají. Obvykle se při

nich stále dost nařvu, třeba: „JAK MÁM VĚDĚT, KDE MÁŠ VĚCI NA TĚLÁK, MUSÍŠ SI HO NAJÍT TY!“ nebo „NE, když stojíš uprostřed pokoje a koukáš se kolem sebe a říkáš, že ho pořád nemůžeš najít, TO NENÍ OPRAVDOVÝ HLEDÁNÍ!“ a mručím si pro sebe kletby, zatímco se přihlašuju do ParentPay a vydávám další a další prachy.

Včera večer jsem ale byla mimořádně organizovaná. Přiměla jsem je oba připravit si tašky, včetně věcí na tělocvik a na výtvarku, protože jsem odmítla stresovat se, řvát a vztekat se dneska. Kvůli Jane, kterou čekají zkoušky na řidičák, budeme mít tiché a pohodové ráno. Potřebuje klidné prostředí, aby se mohla soustředit. Byla jsem trochu hrdá na to, jak se mi to dařilo.

Vzala jsem si klíče, kabát a kabelku, rozloučila se se psy a zavolala do patra na Jane, že je čas vyrazit.

O dvacet minut později jsem stále volala nahoru na Jane, bez odpovědi. Vyšla jsem nahoru, zabušila na dveře a dostalo se mi jen jakéhosi tlumeného chrochtnutí. Důrazně jsem ji varovala, ať kouká být dole do JEDNÝ MINUTY, jinak odjedu bez ní (to moc nedávalo smysl, proč bych jela na její řidičské zkoušky bez ní?), a *stále* nic, jen jsem už trochu ochraptěla.

„Jane! JANE! Jane, *dělej!* Přijedeme pozdě! Jane, tak slyšíš? JANE? Slyšíš mě? Proboha živýho, Jane, pojď sem dolů, musíme JET!“

Peter vystrčil hlavu ze dveří svého pokoje. „Mami, mohla bys jako přestat křičet, jo? Jsem na Xboxu a všichni kámoši tě slyší. Je to jako *docela* trapný.“

„Mohl bys dojít pro tvoji sestru a říct jí, že musíme *hned* jet, prosím?“

„No to ne, mami, jako já mám tady rozehranou hru!“ prohlásil Peter zděšeně, narazil si zase sluchátka a stáhl se zpátky

do pokoje k poslední hrozná, stupidní počítačové hře, která mu vypalovala jeho zranitelné dospívající synapse.

„Petere!“ zaječela jsem. „PETERE! Zvedni se od toho počítače a připrav se do školy, přijdeš pozdě. Nemám čas tě vzít na zastávku, musíš tam dojít sám. Petere! Slyšels mě?“

Z Peterova pokoje se ozvalo zamručení, což mohlo znamenat cokoliv od toho, že potvrzuje, že mě slyšel a že se připraví, přes jakousi pubertáckou formu komunikace mezi ním a jeho internetovými kamarádky, po zvuk, který udělal jeho počítač, když ve hře odstřelil prostitutku. Protože je ale Peter už o několik centimetrů vyšší než já, nemůžu ho fyzicky od počítače odtáhnout. Jsem schopná ho přimět mě poslouchat jen přes kruté hrozby a občasnou změnu hesla na wi-fi.

„JANE!“ zahulákala jsem znova. Proběhlo mi hlavou, kolik dní, měsíců, let svého života jsem strávila dole pod schody zbytečným voláním na své drahé potomky, aby se vynořili z brlohů a připravili se na cestu z domu. Asi by to byla fakt deprimující statistika, stejně jako kolik týdnů člověk strávil sezením na záchodě, i když to číslo by podle mě nemělo vyjadřovat průměr, ale mělo by být výsledkem srovnání toho, kolik času na záchodě tráví muži na rozdíl od žen, protože dodnes nedokážu pochopit, čím se mužské zažívací ústrojí tak liší od ženského, že na záchodě chlapi trůní tak patnáctkrát dýl. Aspoň se můžu utěšovat, že až příště uvidím nějaká data o tom, jak trávíme dvě stě třináct dní našich životů kálením, že je ta statistika vysoce zavádějící a že ženy jsou za život na záchodě tak tři dny čistého času, protože jsou rychlé a výkonné, zatímco chlapi tam dřepí sto deset miliard let a zdlouhavě a častěji serou.

Z rozjímání mě vytrhla Jane, když KONEČNĚ rozrazila dveře svého pokoje a došla po schodech dolů.

„No konečně!“ zvolala jsem. „Cos tam celou tu dobu dělala?“

„Ehm, natáčela si vlasy, *co asi!*“ procedila Jane.

„No ovšem,“ povzdechla jsem si. Jak pošetilé si myslet, že by cokoliv v životě mohlo mít přednost před Janinou všepohlující oddaností nejvyššímu stolci vlasového stylingu.

„Fajn, tak pojď, přijedeme *pozdě!*“ zopakovala jsem.

„Hele, *klídek*, mami!“ řekla Jane. „Proč jsi vždycky tak vystreslá? To ti neprospívá, víš. Ještě dostaneš infarkt. Stejně máme moře času!“

„Ne, nemáme!“

„No, tak prostě pojedu rychleji, to bude v klidu.“

„Jane, ne, takhle to nefunguje. Nemůžeš dostat pokutu za rychlost cestou na zkoušku! Navíc, to *já* přijdu o body, protože jsem zodpovědná řidička, a tebe nikdo nepojistí, když dostaneš pokutu s dočasným řidičákem.“

„Když mluvíš o mém pojištění, chceš tím říct, že mi koupíš vlastní auto, když to udělám?“ naléhala Jane.

„Cože? Ne! To jsem neřekla.“

„Tak co na tom záleží, když mi ani nekoupíš auto? Jak se dostanu do školy, když mi nekoupíš auto?“

„Autobusem! Stejně jako posledních šest let,“ podotkla jsem. „Tohle všechno jsou stejně jen spekulace, protože jsi zatím zkoušku *neudělala* a ani ji neuděláš, pokud *hned* nevypadneme, protože jdeš *pozdě!*“

Jane s dalším prudkým švihnutím nádherně vlnitých vlasů vlezla do auta a vyjely jsme k autoškole, já na místě spolujezdce, zoufale svírající kliku dveří a snažící se v každé zatáčce nelapat po dechu nebo Jane příliš nestresovat výkřiky jako: „BRZDI! BRZDI!“, kdykoliv se před námi objevil jiný vůz, nebo „SMĚROVKU! Do prdele, SMĚROVKU!“

Nemám nadále dovoleno odříkávat „zrcátko, blinkr, plyn“, než vyjede, i když je to to jediné, co si ze svých lekcí řízení pamatuju. Jednoho dne jsme se ošklivě pohádaly, když mě upo-

zornila, že se sama skoro nikdy zrcátky ani blinkry neunavuju, a proto jsem měla nepatrné techtle mechtle se sousedovic autem. („Nepatrné techtle mechtle“ tomu říkám já, Jane tomu říká „Jak jsi opět roztřískala káru, MATKO!“)

Konečně jsme dojely k autoškole. Jane cestou jen dvakrát chcípl motor na semaforu. Vlastně tohle byl Janin druhý pokus. S přehledem zvládla teoretický test, a dokonce uspěla i v části na vnímání rizik (vcelku překvapivě, protože ve skutečnosti si žádných rizik zásadně nevšímá, když řídí), takže trvala na tom, že půjde na praktickou zkoušku hned potom. Samozřejmě to skončilo brekem a nadáváním a štkáním, jak to není fér, když ji roztřesený zkoušející dopravil s předstihem zpátky k autoškole potom, co se pokusila najet na kruhový objezd do protisměru, což se podle ní „může stát úplně každým!“

Měla jsem stále pochyby, že Jane opravdu zvládne druhý pokus. Viděla jsem její řidičské schopnosti, které předváděla na „cvičcích“ se mnou (dala jsem si záležet, abychom jezdily jen trasy bez kruháčů), ale její instruktor si asi myslel, že je připravená dostatečně. Tak co bych se hádala, aspoň mi to ušetří obnos v hodnotě hrubého domácího produktu Lucemburska za lekce každý týden a moje nervy, které dostávaly na těch vypjatých jízdách se mnou co proto. Modlila jsem se zoufale k bohu převodovek (existuje nějaký takový? Možná je to Edd China, s těma hezky velkýma, silnýma rukama), aby ušetřil mou ubohou převodovku před tím násilím. Napadlo mě, jestli se náhodou Janin instruktor taky nebál o tu svou a neměl už plné zuby obracení očí v sloup a Janina sarkasmu, takže proto jí dovolil jít na test už teď.

Nemohla jsem to ani probrat se Simonem, Janiným otcem a mým bývalým manželem, zda je připravená to zkusit nebo ne, protože během jediné cvičné jízdy, kterou s ní podstoupil,

Jane po míli cesty nouzově zastavila, vylezla z vozu a došla domů pěšky s tím, že už s ním nikdy *nikam* nepojede, protože jí do toho strašně kecá. Na Janinu obranu, jednou jsem udělala to samé, akorát já jsem tehdy mohla řídit už sama, takže jsem vykopla Simona a *on* musel dojít domů pěšky, protože je to fakt mor s ním někam jet. Celou dobu neuroticky klepe pravou nohou, jako kdyby hledal neexistující brzdu, a co půl minuty se syčivě nadechuje, protože jsme prý „tak tak nenabourali“. A jeho nejoblíbenější věta je: „Před námi je auto, Ellen, vidíš, že je před námi auto, musíš zpomalit, Ellen, AUTO před námi!“ Upřímně mě někdy udivuje, že jsem se se Simonem nerozvedla už roky předtím, než jsem to nakonec udělala. Aspoň se jeho kecání do řízení zmírnilo potom, co musel šlapat domů čtyři míle v dešti.

Na Jane bohužel čekal stejný instruktor jako při prvním pokusu. Všimla jsem si, jak ten chudák zbledl, sotva ji uviděl. Jane se ale nenechala rozhodit a vesele s ním odjela. Byl vybavený poznámkovým blokem, ale bohužel mu scházela béžová bunda a řidičské rukavice, v jakých jsem si instruktory vždycky představovala potom, co jsem byla v raném věku vystavena *Fist of Fun* Leeho a Herringa. (Musela jsem se při jízdách s Jane ubránit nutkání řvát: „Jsi BLBEC? Jsi STUPIDNÍ BLBEC? Neumíš ANI ŘÍDIT!“ Obávala jsem se, že by nepřijala mé vysvětlení, že takové věci se v devadesátých letech považovaly za vrchol komedie.)

Zašla jsem zatím do žhavé kavárny na druhé straně ulice. Myslím tím, že v ní bylo horko, nebyla to žádná porno kavárna – existují vůbec porno kavárny? Možná tak v Amsterdamu, tam podobné věci neberou tak vážně. U nás by se nejspíš zdoluhavě posuzovalo nebezpečí kombinace vařících tekutin a odhalených genitálií, nemluvě o hygienickém aspektu. Asi je dobře, že porno kavárny neexistují. Jsou kočičí kavárny,

samozřejmě, i když by mě zajímalo, proč nejsou třeba psí kavárny. Většina koček lidi nenávidí, zatímco většina psů (s výjimkou mého postaršího a nerudného border teriéra, ale jsem přesvědčená, že je aspoň zčásti kočka) lidi *miluje* a nic by je netěšilo víc než zástupy cizinců drbajících je za ušima a krmících je potají pod stolem dorty.

Začala jsem jak jinak dumat nad kombinací kočičí a porno kavárny, abych se rozptýlila od užírání se tím, jak můžu být proboha tak stará, že mám dceru, která bude za chvíli moct řídit, a co je horší, bude brzy tak stará, aby mohla pít alkohol. Tedy legálně, myslím. Ve skutečné hospodě. V rámci mého, jak bych ho ráda nazývala, „liberálního“ přístupu k rodičovství, a který by čtenáři *Daily Mailu* nazvali „laxním“ rodičovstvím, jsem Jane dovolovala už pár let experimentovat s rozumným množstvím ne moc silných nápojů. Tím myslím, že jsem jí dovolovala brát na party nějaký ten cider a pak předstírala, že nevidím, jak je druhého dne ráno na šrot po vodce a Mad Dogu 20/20, což se prý opět začalo mezi mladými pít. Kdo by to byl řekl? V dnešní době existuje spousta exotických nových příchutí, třeba „elektrický meloun“, místo klasické jahody nebo broskve, které jsme pili za mých let. Byla to jahoda nebo broskev? Ach bože, já už ani nevím, je to prostě ztraceno v mlhách času, když je teď ze mě přestárlá babka s dospělou dcerou. Jenom prosím, fakt prosím, ať se nenechá ještě aspoň deset let zbouchnout. Nejsem připravená na to být bábi Ellen. I když by mohl moji mámu konečně trefit šlak z pomyslení, že bude prababičkou...! Ale ne, ani to by mi nestálo za to být babička před padesátkou!

Dospívání se děje strašlivě rychle a je zvláštní pomyslet si, že po tolika letech soustředěných na to, udržet mé děti naživu a nakrmené, to první z nich a brzy obě už nebudou moje zodpovědnost. Před Vánoci jsme si všichni užili stresu s vy-

plňováním formulářů a vybíráním oborů a univerzit, přitom mi to přišlo jako pětiminutová záležitost, když jsem to dělala před lety sama. No, říkám, že jsme si „my“ užili stresu, ale ve skutečnosti jsem se stresovala já a popostrkovala Jane, ať se do toho dá, prosila jsem ji, ať mi ukáže výsledky, a nakonec jsem se dozvěděla, že je odeslala, aniž by se se mnou poradila. Pak mi přece jen s velkým sebezapřením prozradila, kam se přihlásila a na co. Její první volba je Edinburgh. Překvapilo mě to, protože tam jsme chodili na univerzitu já a Simon. Čekala jsem, že na ni zanevře už z principu, ale prý je skvělá na výuku dějin a politiky (její vyvolený obor) a prý „je jako fakt daleko, mami, takže mě nebudeš moct v jednom kuse navštěvovat“.

Koupila jsem si šálek čaje a buchtu (ach bože, já *jsem* prakticky babička), usadila se a okusovala si nehty, zatímco jsem čekala na Jane. Neměla jsem ujasněno, v jaký doufám výsledek. Kdyby to Jane udělala, mohla by mě vozit do hospody a nemusela bych ji všude odvážet, ale kdyby selhala, znamenalo by to, že bych se nemusela o auto dělit a neprobděla bych každou druhou noc s vidinami toho, jak leží v pokrouceném vraku někde ve škarpe. Popravdě se má důvěra v Janiny řídičské schopnosti zrodila, když jí byly čtyři a půl a byli jsme navštívit moji nejlepší kamarádku Hannah, která měla malý elektrický džíp pro své děti Emily a Lucase (kteří jsou ideálně také nejlepšími kamarády mých dětí) na hraní. Peter s Jane se neuvěřitelně nadchli a to, že by se v něm projeli, pro ně byla ta nejvíc vzrušující věc na světě.

Peter jel jako první. Měla jsem blbý pocit, protože mu bylo jen dva a půl roku, ale Hannah mě ujistila, že nikam neujede. Šlo mu to skvěle, hezky zatáčel, couval a nakonec parádně zaparkoval. Pak byla řada na Jane.

„Já chci, aby Emily jela se mnou!“ trvala na svém Jane, a tak její kamarádka naskočila vedle ní.

„To je legrace, Emily!“ pištěla Jane, dupla na plyn a vletěla rovnou skrz křoví. Vyrazili jsme na ulici za ní, Jane si vůbec nebyla vědomá, že vyjela z příjezdové cesty.

„Jééé, Emily, koukej, tady je telefon. Budeme si hrát, že voláme Milly!“ blábolila Jane a hnala se hlava nehlava po silnici, zatímco jsem na ni ječela: „JANE! JANE! ZASTAV! STŮJ!“ a pokoušela se vrhnout se jí před kola. Jane mně ani cestě před sebou nevěnovala pozornost, protože musela „volat“ Milly a vybavovat se s Emily, jednu ruku ledabyle položenou na volant a nohou stále tvrdě drtící plyn, brzdový pedál byl pouhý zbytečný kus plastu, aspoň co se Jane týkalo.

Můj poslední zoufalý výkřik: „JAAAAAANE!“ si konečně získal její pozornost, to když vyrazila prudce směrem na velice nablýskané BMW, zaparkované jen pár metrů před ní, otočila se a zeptala se: „Ano, mamí?“

Naštěstí přitom, jak se otočila, sundala nohu z plynu a mně se povedlo chvatem jako z rugby polapit to zasraný elektrický autíčko a zastavit ho předtím, než napálilo do naleštěného a bezpochyby šíleně drahého bavoráka. Skoro nikdy v životě se mi tak neulevilo, protože jsem věděla, že by Simon historku o Jane, která v útlém věku čtyř let nabourala auto a způsobila výrazné a nákladné škody, přihodil na hromadu jeho „úsměvných“ poznámek o „ženách za volantem“ (to bylo samozřejmě předtím, než jsem ho vykopla z auta za to, že se choval jako povýšený kokot!).

Ukusovala jsem si z buchy, usrkávala čaj a hodina pomalu plynula. Před sedmnácti lety by mi přišlo nemyslitelné, že budu jednou sedět a čekat na to, jak dopadnou Janiny zkoušky na řidičák. Co jsem před sedmnácti lety dělala? Kromě toho, že jsem se litovala, jak jsem stará a jaká jsem už seschlá troska, protože mi bylo celých prehistorických jednatřicet, což se mi teď s odstupem zdá úplně směšné. Je mi osmačtyřicet a na žen-

ské v jednatřiceti pohlížím jako na úplná děcka! Jsou to ještě kuřátka, tak plná naděje a mládí, nemají ani ponětí, jaký úpadek před nimi je, jak moc za příští roky seschnou. Všechny jak šílené hashtagují na Instagramu o věcech, kterým nerozumím, třeba o neprůstřelné kávě a kimči a o tom, že začnou podcast. To je teď jedno. Před sedmnácti lety... Hudba pro nejmenší. Chodívala jsem v pátek ráno na hudbu pro nejmenší. Každé páteční ráno jsem seděla v kruhu na tvrdé, studené kostelní podlaze, pokoušela se udržet si na klíně zuřivou a nespokojenou Jane a tleskala do rytmu otravné písničky o ovčácích s dalšími usměvavými maminkami.

Co jiného jsem dělala? Mám to upřímně trochu jako v mlze. Hodně jsem chodila. Myslím tím *hodně*. Celé hodiny po parku, kde jsem houpala Jane na houpačkách, krmila jsem s ní kachny, i když dnes už se kachny nemají krmit chlebem, takže už zase se přistihuju, jak si říkám: „To za mých časů!“, jako to dělávala moje babička. Tak trochu se děším, že jako další ze mě začnou padat nějaké hrozivě rasistické poznámky, a když mě za ně někdo (správně) napomene, jenom pokrčím rameny a pronesu něco děsného jako: „Ale to říkal za *mých* let každý, zlatíčko.“ A když to budu říkat na veřejnosti, někdo mě třeba zaslechne a já skončím v nějakém ponurém článku na *Daily Mailu* o šílené politické korektnosti a uvedou v něm špatně můj věk i hodnotu mého domu.

Často jsem pasírovala zeleninu a pečlivě ji zamrazovala, jen aby ji Jane odmítla jíst. Postupně jsem pochopila, že čím přesvědčivěji mi bude zatracená Annabel Karmelová tvrdit, že *všechny* děti *zbožňují* její nechutné recepty, Jane je tím spíše odmítne být jen ochutnat. Jednoho dne, potom co jsem Jane hodinu marně nutila sníst jakousi nechutnou močku, kterou jsem předtím dvě hodiny loupala, krájela, dusila a mačkala a kořenila ji jen vlastními slzami, jsem koutkem oka zachytila

Annabelinu zářící tvář na obálce její kuchařky a něco ve mně už toho mělo dost. Mrštila jsem tu blbou knihu do zahrady, pak jsem vyrazila za ní a dupala po ní a nadávala jako dlaždič. Tak se mi ulevilo, že jsem to samé zopakovala s podělanou Ginou Fordovou.

A pak jsem se pokoušela vrátit do práce, když bylo Jane šest měsíců, a cítila jsem se strašně provinile, že se necítím vůbec provinile kvůli tomu, že ji nechávám v mateřské školce, aby ji vychovali cizáci, jak tomu říkala moje máma, které přišlo *mnohem* rozumnější, abych zaměstnala na plný úvazek chůvu, jako to udělala moje sestra Jessica. Hrozila se toho rizika, že Jane pochyťtí v raném věku od „prostých dětí“ nějaké „špatné manýry“ a bude se jich pak horko těžko zbavovat. Máma neupřesnila, jaké „špatné manýry“ to moji holčičku podle ní ohrožují, neměla ani co říct k tomu, jak bych za chůvu na plný úvazek zaplatila. Byla ale nádhera vkročit do těch dveří a předat Jane na pár hodin někomu jinému, takže jsem se mohla jít bavit s dospělými, v klidu si zapřemýšlet a sníst si sendvič, aniž by někdo řval, ať mu z něj kousek dám, a pak mě s ním poprskal.

Nic vám neumožní tak ocenit i ty nejméně sociálně schopné kolegy jako vyhlídka, že alternativou je společnost bandy malých dětí. Jistě, dostat se zpátky do práce byla logistická noční můra, ale stálo to za to, aspoň jsem se zas cítila trochu sama sebou. A jistě, z každé strany mě někdo příšerně odsuzoval – matky v domácnosti vrtěly hlavou, jak můžou ty ošklivé pracující matky nechat svá děťátka napospas, matky pracující na plný úvazek vrtěly hlavou, že netuším, jak snadný to mám, když dělám jen na půl úvazku, a všechny matky na částečném úvazku trvaly na tom, že právě ta jejich práce je nejvíc stresující ze všech a nikdo nemá ani ponětí, jak těžký to je pro ně všechno zvládat.

Co dělal před sedmnácti lety Simon? Nepamatuju se. Mlhavě se mi vybavuje nejasná, tmavá figurka požadující večere a stěžující si, jak je unavená, protože Jane mizerně spí a je celou noc vzhůru skoro až do osmnáctého měsíce věku. A to přesto, že nikdy sama nevstala a nešla se na ni podívat, protože musela jít ráno do práce a byla moc zaměstnaná a důležitá, i když mně už mateřská skončila a byla jsem zpátky v práci. A když jsem čekala Petera a byla jsem tak unavená, až jsem myslela, že mě to zabije, prý ho hrozně v noci rušilo, jak jsem pořád chodila k Jane a zpátky.

Vlastně ani netuším, jak jsem podruhé otěhotněla. Neuvědomuju si, že bych měla čas nebo chuť na sex, ale někdy jsem si musela nechat dát říct (možná na Simonovy narozeniny), protože Peter jednoznačně dokazuje, že k tomu došlo, a i když bych mu to nikdy neřekla, stal se vlastně omylem, protože Jane mě skoro zničila. Nejenže si nepamatuju, že bych měla sex, ani si nepamatuju, že bychom se v té době o něčem bavili, jen jsme se předháněli, kdo z nás je unavenější. A jednou večer, když jsem krájela mrkev a on přišel do kuchyně a začal si na něco stěžovat, jsem se zahleděla na nůž v mé ruce a zvažovala, že mu ho zabodnu do hrudi. Vážně jsem přemýšlela, kolik bych musela použít síly. Dokonce jsem se snažila si vzpomenout, na které straně těla je srdce, abych měla kam mířit, a připomínala jsem si, že musím zaútočit na *jeho* levou stranu, ne moji, ale pak se Jane zase rozbřečela a přešlo mě to.

Jistě, je dobře, že mě to přešlo, Jane by nejspíš v tuto chvíli neskládala zkoušky na řidičák, kdybych zavraždila jejího otce a strávila zbytek jejího dětství ve vězení, a samozřejmě, v takovém případě by se nenarodil Peter. Absence Petera ve světě by byla rozhodně moc smutná, ale zase by nejspíš prospěla uhlíkové stopě naší rodiny s ohledem na to, kolik toho sežere,

jak moc elektřiny spálí pařením na počítači a kolik metanu vyprodukuje, protože strašlivě prdí prakticky od narození a nic nenasvědčuje, že by chtěl přestat. A pak ty ruličky toaletáku. Nikdy žádné nemáme, takže si začínám myslet, že je jí. Ustavičně musím jezdit kupovat nový – musím si dávat pozor, abych nechodila dvakrát po sobě ke stejnému pokladnímu, aby si nemyslel, že trpím nějakou střevní poruchou.

A to ani nemluvím o jeho brutální spotřebě kapesníků. Říkám si, jestli bych mu neměla z ekologických důvodů sehnat látkové kapesníky, ale radši budu ohrožovat život ledních medvědů než se muset vyrovnat s představou, jak vymývám z kapesníků pubertáka pochybnou hmotu. Stejně by při absenci papírových kapesníků spíš použil ponožku. Zajímalo by mě, co chlapi dělávali za starých časů, kdy ještě papírové kapesníky nebyly. Fakt používali látkové kapesníky? Nebo punčochy? Listí? Jsem si docela jistá, že hraní si sám se sebou není moderní fenomén, ale člověk nemůže tak úplně zajít do muzea a pozeptat se na to, že ne? „Zajímám se o výzkum historie masturbace...“ Ani tak úplně nejde ozvat se organizacím bojujícím proti změně klimatu a navrhnout ekologičtější alternativu pro ukájení mladistvých.

Nějak jsem při všech svých úvahách ztratila chuť na svou buchtu a došlo mi, že mi čaj už vychladl, když vtom do kavárny vpadla Jane.

„MÁM TO!“ zaječela. „MÁM TO! MŮŽU ŘÍDIT, MATKO! DO PRDELE, JO!“

„To je bezva, zlato!“ řekla jsem. „Já věděla, že to zvládneš!“ zalhala jsem ještě. „Musela jsi couvat na vedlejší silnici?“

„Ne,“ odfrkla si Jane. „A teď už nikdy nebudu muset. Je to jako úplně *zbytečný* umět.“

„Volala jsi už tátovi?“ zeptala jsem se.

„Ještě ne, chtěla jsem ti to říct jako první!“ zářila Jane.

„A taky, víš co... díky, mami. Za to, že jsi mě brala tak často jezdit, a za všechno.“

Nestává se často, že vám vaše děti poděkují, ocení vás nebo na vás pohlédnou jinak než jako na poskytovatele jídla a opakovatele nežádaných, nežádoucích a podle nich zbytečných a chybných rad. Ale ty vzácné chvíle, kdy jim nakrátko spadnou z očí filtry teenagerovství a vidí vás jako člověka, ne jenom jako rodiče, a dají najevo vděk za roli, kterou v jejich životě hrajete, tyhle chvíle skoro, téměř stojí za ty probdělé noci, kašičky podělaný Annabel Karmelový, obrácené oči v sloup, práskání dveřmi a vrčivý „ježíši, *matko*“.

„Nemáš zač, zlatičko,“ usmála jsem se zeširoka a měla jsem pro jednu pocit, že to rodičovství *dávám*. A jistě, nikdy to nevydrží, ten pocit, že všechno zvládáte, vždycky zmizí, nebo se vaši potomci opět začnou chovat jako zlostní a necitliví spratci.

Vyšly jsme ven z kavárny a vydaly se k autu.

„No, samozřejmě si teda dneska večer vezmu auto,“ oznámila Jane. „Jen ti dávám vědět.“

„Ehm, nemyslíš, že by ses možná měla *zeptat*, jestli ti dovoším jet v *mém* autě, spíš než abys mi to oznamovala?“ nadhodila jsem opatrně.

„No, nemusela bych jet v tvém autě, kdybys mi přece koupila vlastní!“ ohradila se hned Jane.

„Autem stejně nemůžeš jezdit, dokud nevyřeším pojištění,“ prohlásila jsem.

„Ach můj bože, *matko*, *proč* vždycky všechno tak *komplikuješ!*“ vyjela Jane. Náš okamžik porozumění a lásky definitivně odezněl.

„Nic nekomplikuju, to je *zákon!*“ připomněla jsem jí.

„Pche, to je fuk!“ odfrkla si. „Mohla bys ho teda dát do pořádku, abych mohla večer jet na party k Amy?“

„Nevím, jestli bys měla jezdit na party a pozdě v noci se sama vrátet,“ namítla jsem. „Nemáš moc zkušeností s řízením za tmy.“

„Ale já nebudu sama. Budou se mnou Sophie a Emily a Tilly a Millie. Slíbila jsem jim, že je svezu!“

„Jak? Jak jsi jim slíbila, že je svezješ? Doslova před minutou jsi složila zkoušku.“

„Napsala jsem jim, když jsem přecházela ulici.“

Skvělý. Takže jsem nakonec přece jen nebyla první, komu o tom řekla. Utěšovala jsem se, že jsem aspoň byla první *dospělý*.

„Jane,“ pronesla jsem pevným hlasem. „Ne. Nebudeš se v mém autě vrátet ve dvě ráno domů obklopená svými zdravotnými kámoškami. Nepřichází v úvahu. Ne. Později probereme pojištění, ale teď se musíš vrátit do školy a já musím do práce. A stejně,“ podotkla jsem, „když dneska řídíš, to nemůžeš pít, ne?“

„Já vím, to je přece JASNÝ,“ vyhrkla Jane rychle, ale všimla jsem si, jak jí po tváři přejela panika, protože jí nedošlo, že coby řidič se bude moct akorát koukat, jak se její kamarádi zpíjejí pod obraz, a sama bude usrkávat maximálně kolu, což nebude asi zase taková zábava.

„Hele, promluvím s tvým tátou, jestli *zvážíme* cenu malého auta a provoz a pojištění na něj, ale musíš si uvědomit, Jane, že to stojí spoustu peněz. Nemám bezedný účet, abych to všechno zaplatila, tím spíš když půjdeš brzo na univerzitu.“

„Já vím!“ řekla Jane. „Najdu si práci a zaplatím si za vlastní benzin a... a olej... a tak.“

Uděkala jsem si v duchu poznámku, že musím Jane poučit o základní péči a udržování auta.

„Co kdybys teď zavolala tátovi a pochlubila se mu, že jsi to dala?“ navrhla jsem.

„Zrovna jsem se na to chystala!“ odpověděla Jane.

Zavolala na Simonovo číslo a z mobilu se ozval líbezný ženský hlas. „Ahoj Jane, tady Marissa. Simon teď nemůže mluvit, zrovna řídí.“

Marissa. Super. Simonova velmi čiperná, pružná, hustovlasá a mladá přítelkyně. Dobře, není zase *tak* mladá, ale je jí osmatřicet, což je méně než mně, a náhle mi bylo strašně horko a jako obvykle jsem se vyplašila, že už dostávám návaly, ale ukázalo se, že to byl jen záchvat vzteku, který ve mně Marissa vyvolávala.

Nechápu, proč ji tak strašně nenávidím. Chci říct, určitě není špatný člověk. Kdybych musela být objektivní, je vlastně vážně dobrý člověk. Pracuje ve firmě, která vyrábí udržitelné alternativy k jednorázovým plastům (sice dělá účetnictví, ne design produktů, což jsou hlavně příšerně drahé lahve na vodu a hrnky na kafe, ze kterých popíjejí zazobané maminy po lekcích jógy sójové latté), a ve volném čase dělá dobrovolnici v jedné charitě, kde učí zahraniční uprchlíky angličtinu. Taky chodí hodně, hodně často na jógu, dělá tak moc podělaný jógy, a dokonce má třínohou kočku z útulku, protože je prostě do prdele tak skvělej člověk.

Ale Ježíši Kriste! Je taky tak strašně otravná a povýšená. Je to ta nejvíc namyšlená, nabubřelá, blahosklonná kráva, co jsem kdy měla tu smůlu poznat. Neříkám to jen proto, že žárlím na její lesklé, vlnité vlasy nebo vytříbený instagramový účet, kam hází fotky z každý zatracený lekce jógy a všechny knihy, které naučila nebohé uprchlíky v rekordním čase číst (v duchu si představuju, že jazykové schopnosti Marissiných uprchlíků rostou tak rychle proto, protože se chtějí co nejrychleji od ní dostat pryč, ale asi jsou spíš ze srdce vděční a každý večer se modlí před spaním ke svaté Marisse). Dokonce i fotky její třínohé kočky mě dokážou naštvat, a to je co říct, protože miluju zvířata. Moji dva pejsci jsou ale rozhodně mnohem lepší než

její blbá kočka. Jestli ale dokáže i třínohou kočku udělat otravnou, to musí být úplnou *bohyní* nafoukanosti, ne?

Trochu se ale bojím, že moje nenávisť k Marisse (co je to vůbec za jméno, Marissa? Myslela jsem, že tak se jmenovaly jen svobodomyšlné Američanky v devadesátkách, takové ty se zvláštními účesy a polokozačkami, ale asi jsem se spletla) nevychází ani tak z její osobnosti, ale že je to prostě jen stará dobrá žárlivost na to, že se Simon přese mě přenesl a našel si někoho jiného, zatímco já jsem stále single. Poráží mě prostě ve hře „kdo zvládá rozvod lépe“.

Docela dlouho jsem ale vyhrávala já, s přehledem.

Měla jsem svého pohledného a báječného přítele Jacka a Simon po mně stále trochu pokukoval, což mi dělalo dobře. Body k tomu, jak úžasná a spolehlivá jsem exmanželka, mi přidalo i to, že jsem se skoro na plný úvazek starala o jeho děti, zatímco on si vzal šest měsíců volna potom, co jeho otci našli rakovinu prostaty. Simon se sebral a jel za svými rodiči, kteří odešli bydlet na důchod do Francie, aby mohl vozit otce na lékařské prohlídky a všeobecně je podporovat. Jeho matka „neumí řídit v cizině“ (teda upřímně to já taky ne, ale zase jsem se nepřestěhovala do země, kde by se to vyžadovalo). Taky jsem zařídila pro děti letenky, aby ho a své prarodiče mohly navštívit, vozila je sem a tam na letiště a obecně byla skvělý člověk. Dalo se čekat, že si Simon uvědomí, jakou udělal strašlivou chybu, když mě nechal, a bude trpět, zvlášť když uvidí, jak jsem s Jackem šťastná.

A pak jako na potvoru se můj dokonalý přítel Jack sbalil a odjel za svou prací snů na Antarktidu, zrovna když se Simon vrátil z Francie. Prospělo mu to tam. Byl celý opálený a zhubl, nakoupil si spoustu nového oblečení a celkově prostě vypadal únavně sexy, což mohlo mít něco co dělat s tím, že se jednoho dne ukázal se zatracenou Marissou. Marissou, celou svěží

a pružnou a o deset let mladší než já, z čehož je mi na nic, protože je stále v plodném věku a ještě v něm chvíli bude, jak se přesvědčila i moje nejlepší a nejstarší kamarádka Hannah, která se nechala omylem zbouchnout v šestačtyřiceti a přivedla na svět nečekaný dáreček jménem Edward. Už jsou mu dva roky a je lidskou verzí buldozeru.

Nemyslím, že bych Marissinu namyšlenost přežila, kdyby se nechala od Simona zbouchnout. Já prostě *vím*, že je tím typem, který by zvolával věci jako: „Jste těhotní!“ místo: „Jsem těhotná.“ Simon jednou někomu řekl, že jsme „my“ těhotní, a já zavrčela, že „my“ nejsme těhotní, *já* jsem těhotná, ale pokud si chce zkusit, jaký to je, ať si pro mě za mě přiváže k břichu betonový blok, několikrát se praští pěstí do močáku, odepře si COKOLIV dobrého k jídlu nebo pití, spolkne něco kyseliny, aby napodobil to rozkošný pálení v jícnu během těhotenství, a nakonec si narve do prdele ananas naštorc a zase ho vysere. A jen pro extra potěchu bych mu mohla natrhnout ptáka a pak ho zašít. A potom jsem se rozbřečela a Simon mě musel odvést domů, protože na mě všichni na tom večírku divně zírali. Těhotenství jsem nezvládala dobře. Marissa by zato určitě zářila jako stromeček a nesla se kolem v bělostných šatech, pyšně si hladila narůstající břicho a nějak se vyhnula hemoroidům.

To je jedno. Nesmím se nechat Marissou tak vytáčet. Jane ji požádala, ať zapne hlasitý odposlech, aby mohla Simonovi sdělit tu novinu.

„Ach, to je *báječné!*“ vyjekla Marissa dřív, než stihl Simon utrousit jediné slovo. „Musíš být tak nadšená, *výborně*, Jane, zlatíčko.“

„Ehm, jo, dobrá práce, zlato!“ zazněl z mobilu Simonův hlas.

„Máma teda říkala, že mi společně koupíte auto nebo tak?“ prohlásila Jane.

„Cože?!“ vyrazil Simon.

„To jsem neřekla!“ ohradila jsem se a vytrhla Jane mobil z ruky. Marissa zrovna vrkala: „Auto, Jane, zlatíčko? Jistě, je *báječné*, že jsi složila zkoušku, to se ti bude do života hodit, ale vlastní auto jen zvýší tvoji karbonovou stopu a přidá na nepotřebných cestách. Co kdyby sis pořídila kolo? To je velmi výkonný druh dopravy a je mimořádně přátelské k životnímu prostředí.“

Jane vydávala jakési pohoršené zvuky a Simon skočil Marisse do řeči.

„Proč jsi to udělala, Ellen?“ mručel. „Nemůžeš takhle za mě dělat sliby.“

„Zrovna jsem řekla, že jsem nic neslíbila!“ zopakovala jsem. „Jenom jsem Jane řekla, že to společně probereme a uvidíme, jestli dokážeme společnými silami dát dohromady nějaké finančně snesitelné řešení, to je všechno.“

„A mými!“ vypískla Marissa. „Mám taky spoustu užitečných tipů.“

„Proč?“ chtěla jsem vědět. „Taky chceš přispět Jane na auto?“

„No, to ne, ale můžu vám poslat informace o tom, kolik mil deštného pralesa se zničí, aby se vyrobilo jedno nové auto, a taky vím hodně o kolech, takže můžu pomoci s tím, protože to podle mě je opravdu mnohem lepší řešení a —“

„Ale já nechci kolo, já chci *auto*,“ kňourala Jane. „Už *mám* kolo. Je na prd.“

„Ano, ale, Jane, kdybys měla vážně super moderní kolo, to by představovalo obrovský rozdíl,“ trvala na svém Marissa. „Zkus o tom popřemýšlet, ano, Jane? Slib mi, že o tom popřemýšlíš.“

„Myslím, že má Marissa pravdu,“ přisadil si Simon. „Opravdu dobré kolo je skvělý nápad, zlato.“

Jane něco neurčitého zabručela a rozhodla se přesunout k dalšímu velkému příkoří.

„Proč nejsi v práci, tati?“ řekla. „Máma říká, že musím jít zpátky do školy. Fakt musím?“

Napnula jsem uši.

„Vzali jsme si dneska oba volno, protože jedeme na zájezd pro páry do Dorsetu,“ řekla Marissa.

„Zájezd pro páry?“ zašklebila se Jane. „Fúúúj. To jsou jako švédský trojky a orgie a tak? To je *strašnej* hnus, tati!“

„Ne, jistěže to takové není,“ pronesla Marissa svým nejklidnějším, nejmilejším hlasem, značícím, že ona je velice dobrý člověk a nenechá se otrávit nižšími bytostmi. „Je to víkend zasvěcený porozumění v páru, posílení a prohloubení našeho pouta skrz usilovnou práci s poradci a zkoušky důvěry a –“

„Medituje se tam?“ chtěla vědět Jane.

„Hmm? Ano, ano, párová meditace je jedním ze cvičení,“ řekla Marissa namyšleně.

„To zní jako pěkná sračka,“ řekla Jane vesele.

„Ach, Jane,“ povzdechla si Marissa. „Neměla bys tak rychle odsuzovat něco, čemu nerozumíš. Pro dobro páru je nezbytné pečovat o vztah. Musíš být ve vztahu proaktivní, víš, jinak můžeš taky skončit sama. Často přijdeš na to, že důvod, proč člověk prošel mnoha neúspěšnými vztahy, je ten, že na nich nebyl ochoten pracovat.“

To mířilo na mě? To rozhodně mířilo na mě. Jau! Jo, Marissa je dobrá, to jí musím přiznat – celá sladká a milá a jen lehounce pichlavá, tak akorát na to, aby to zabořilo, ale tak nenápadná, že kdybych se ohradila, buď bych vypadala paranoidně a přecitlivěle, nebo by se na mě Marissa lítostivě podívala a řekla: „Ovšem že to nebylo o tobě, ale zdá se, že se tě to z nějakého důvodu dotklo. Proč sis myslela, že to míří na tebe? Nechceš si o tom popovídat?“ NO JASNĚ ŽE NECHCI,

VŽDYŤ JSEM BRITKA. A kdybych o tom CHTĚLA mluvit, nemluvila bych o tom s tebou, s těma tvýma pitomýma lesklýma vlasama a s hlavou nakloněnou zlehka na stranu, abys ukázala, jak pozorně nasloucháš. Možná jsem single, možná mám za sebou neúspěšné vztahy, ale pokud si mám vybrat mezi tím být smutná, osamělá a zestárlá svobodná troska, nebo jezdit na dovolené pro páry plné lidí, jako je Marissa, strávit zbytek života o samotě jen s nenápadnou krabičkou z Erotic City pod postelí se vlastně nezdá tak špatný...

„To zní draze,“ řekla Jane. „Zní to, že by to mohlo stát asi tolik jako... hmm... třeba auto? Možná kdyby táta nevyhazoval všechny prachy za stupidní víkendy, mohl mi už koupit auto!“

„Zaprvé,“ řekla Marissa, „na emocionální zdraví se nedá pověsit cenovka a zadruhé to *já* jsem za to zaplatila. Byl to ode mě dárek k výročí.“

„To má táta kliku,“ procedila Jane sarkasticky. „A stejně, Marisso, já se ptala *jeho*, ne tebe, takže mohla bys jako přestat vyrušovat? Takže, tati, *musím* jít zpátky do školy?“

„Nebuď na Marissu taková, prosím. A když tvoje máma říká, že *musíš* zpátky do školy, tak *musíš* zpátky do školy,“ prohlásil pevným hlasem Simon, ale i tak dělal *ze mě* tu špatnou.

„Čekají ji zkoušky na vysokou!“ zavolala jsem do mobilu. „Potřebuje se učit. Bez toho to nedá.“

„Ach můj bože, matko!“ vyjela Jane. „Já *vím*, že mám zkoušky. Jak bych mohla zapomenout? Sotva jsem udělala zkoušky nanečisto. O ničem jiným celý měsíce nemluvíš. *Fajn!* Když nikomu nesejde na *mém* emocionálním zdraví, tak prostě půjdu zpátky do školy. Nestarejte se o moji individualitu nebo možnost se *vyjádřit*. Ne, to je *fajn!*“

„Jane, *musím* zavěsit. Blížím se k dost ošidné křižovatce

a potřebuju se soustředit. Ale dobrá práce, zlato, večer ti ještě zavolám, dobře?“

„Během pobytu není povoleno používat mobil,“ ozvala se Marissa.

„Ach bože, do hajzlu,“ povzdechl si Simon. „No nic, tak zatím, zlato, brzy se ozvu.“ A zavěsil.

„Bože, Marissa je taková debilní kráva!“ vyhrkla Jane.

„Hmm,“ vydala jsem neurčitě. Nechtěla jsem udělat tu chybu, že bych před Jane Marissu pomlouvala. Hrozilo, že to Jane Marisse někdy v budoucnu zopakuje, až mě bude nesnášet, a Marissa si koupí její přízeň kupony do Asos. „A nenadávej tolik, zlato.“

„Ale ona je! Ne fakt, mami, *vážně*, proč musím zpátky do školy?“

„Protože, zlato,“ řekla jsem už asi potisící, „budeš letos dělat zkoušky na vysoké školy, je to moc důležité období.“

„Královna žádné zkoušky nedělala,“ namítla Jane.

„To proto, že je to do háje KRÁLOVNA!“ podotkla jsem. „Nepotřebovala dělat zkoušky. Nestaneš se královnou jen proto, že jsi nejlepší ve třídě pro královny.“

„Nebylo by to tak demokratičtější?“ nadhodila Jane.

„Ale ty nebudeš královna,“ namítla jsem zoufale. „A všichni ti strašně úspěšní lidé, kteří se dostali na vrchol přesto, že neudělali přijímačky, ti jsou *výjimka*, ne pravidlo. Ti by měli úspěch tak jako tak a dost možná by to měli snazší, kdyby *udělali* přijímačky, a na každého milionáře bez vysoké připadá další milion lidí, kteří si nikdy neuvědomili svůj potenciál, protože na vysokou nechodili. Většinou to není proto, že se neobtěžovali je zkusit, ale proto, že nedostali příležitost. A vzhledem k tomu, že miliardy lidí na světě jsou nuceny pracovat v nebezpečných, špatně placených podmínkách, protože z různých důvodů nikdy nedostanou *možnost* dostat

se ke slušnému vzdělání, kteří by obětovali svou *pravou* ruku za možnost se učit, jako máš ty, a kterou bereš jako zasranou *samozřejmost*, tak je vlastně morálně nepřínosné, abys nebrala své vzdělání vážně a nevytěžila z něj maximum!“

Byla jsem na svůj krátký projev docela hrdá – skoro mnou pohnul k slzám – a věřila jsem, že moje slova k Jane proniknou a pochopí, že se musí opravdu soustředit a začít makat.

„Ach můj bože, matko,“ odfrkla si Jane. „To mi vážně předhazuješ verzi ‚v Africe hladoví děti, tak koukej sníst svůj hrášek‘, ale o vzdělání? To je *smutný!*“

„Prostě vlez do háje do auta,“ řekla jsem.

Jakmile jsem stále mrmlající Jane vyložila u školy a neměla naštěstí žádné telefonáty, že do školy nedorazil Peter, takže se mu muselo nějakým zázrakem podařit odpojit se od online světa a včas dojít na autobus, zamířila jsem do práce.

Mám svou práci docela ráda. Pořádně jsem se nadřela, abych ji dostala, a rozhodně jsem měla mnohem horší zaměstnání. V tom, co dělám, jsem dobrá, navíc mám výborný tým a – což je důležitý bod, který se nikdy ve školách při výběru zaměstnání nepřipomíná – nikdo v mojí kanceláři nesmrdí jako skunk (je k neuvěření, jak dokáže takový člověk zamávat s pracovní morálkou).

Naše společnost je ale prolezlá komplikovanými politicými vztahy, což není taková paráda. Hemží se to v ní intrikami a podrazy jako od Shakespeara, čímkoliv od toho, kdo dostane který stůl a kdo má to nejpohodlnější křeslo, po směšný závody v moralizování nad tím, který stupidní kafe koupit do kanceláře. („Tohle je fairtrade.“ „Ano, ale tohle je víc fairtrade.“ „Tohle pěstovala manufaktura slepých osiřelých orangutančat, které připravily o rodiče zlé koncerny na palmový olej.“ „Ale TOHLE pěstují slepá, JEDNONOHÁ orangutančata, kterým rodiče zabili NACISTÉ a koncerny na olej.“

„TOHLE pěstují slepá jednonohá osiřelá orangutančata, stále traumatizovaná Dominicem Cummingsem, když přijel do jejich zoo a chvástal se před nimi svým VÝTEČNÝM ZRAKEM.“ Nikdo se nikdy takhle stupidně nedohaduje o čaji, že ne? To jen pijáci kafe nedokážou zavřít klapačku.)

Kdybychom prostě mohli všichni v klidu dělat naši práci, místo abychom museli chodit na zbytečný schůzky kvůli zasraný kávě, byli bychom určitě mnohem produktivnější. Vlastně kdyby jistí lidé nemrhali takovým časem klábosením nad věcmi, které nemají nic společného s tím, co společnost skutečně *dělá*, jen aby vypadali důležitě, nejspíš by nad námi nevisela hrozba spojení s jinou firmou, kvůli kterému bychom všichni potenciálně mohli přijít o práci.

Když jsem tam začínala, myslela jsem si, že to třeba bude ta práce, pro kterou najdu vášeň – je to mimořádně trendy technologická společnost, má vyhrazené místnosti „na přemýšlení“, kde můžou tvořivé typy čmárat po zdech (a srkat svá hojně diskutovaná kafe) a mít své kreativní brainstormingy, ať už to ksakru znamená cokoliv. Já nejsem mimořádně trendy, nejsem ani kreativní a po letech strávených výchovou dětí se musím kousat do jazyka, abych se nerozkřičela na tvořivý hipstery s jejich kšandami a plnovousy a tříčtvrtečními kalhotami, že čmárat na zdi se NEMÁ a že jim zmaluju zadek, jestli to ještě někdy zkusí. Brání mi v tom hlavně to, že Daryl, ten s nejhustším plnovousem a nejkratšími kalhotami, vypadá, že by si naplácání od ženy ve věku jeho matky docela užil.

Navzdory mým normálně dlouhým kalhotám a tomu, že si radši se svou kolegyní Lydií zahraju bingo, než abych s těmi kreativci kecala o tom, jak v budoucnu hodlám vyhledávat vnitřní soulad při ovládnutí svého myšlení a koordinaci svých okruhů pro větší produktivitu v transparentním a diverzifikovaném hodnotovém paradigmatu a bla bla bla, koukněte,

jaký jsem debil, daří se mi v téhle společnosti docela dobře. Ti v krátkých kalhotách vymyslí něco, co chtějí udělat, a já se svým týmem připravíme software, který to zařídí. Jsem nyní už vedoucí svého oddělení, což znamená, že jsem dostala kancelář s výhledem (a to nejpohodlnější křeslo), a taky že když se něco podělá, jsem ta první, kdo to schytá.

Docela by mě to vzalo, kdybych o svou práci přišla, nejen kvůli dopadu, který by to mělo na můj příjem. Snažím se utěšovat se, že mám tuny různorodých dovedností a neměla bych potíže najít si něco jiného, ale je mi už osmačtyřicet a nechci začínat zase od píky v nové společnosti, kde nevím, že se před Ericem z marketingu nesmí zmiňovat mátovo-čokoládové sušenky kvůli tomu nešťastnému incidentu na vánočním večírku, a kde nevím, kde jsou záchody.

Zase je pravda, že kdyby mě propustili, mohla by to být pro mě příležitost začít dělat něco úplně jiného. Mám svoji práci ráda, ale bylo by úžasné mít nějaké poslání, něco, díky čemu každé ráno vyskočíte z postele, protože se nemůžete dočkat, až se do toho pustíte – něco, co bych *milovala*. Kdysi jsem přišla s velice důmyslnou herní aplikací, která mi vydělala poměrně hodně peněz – ne tolik, abych mohla odejít do důchodu, ale dost na to, aby mým financím ulevily, dokud jsem se nerozhodla se rozvést. To všechno zase trochu zkomplikovalo. Myslela jsem si, že navrhování aplikací by mohlo být mé poslání, ale ukázalo se, že všechny ostatní, které jsem se pokusila vytvořit, stály za nic. Bylo by ale fajn mít práci, o které bych mohla dlouho vyprávět na večírcích a lidi by skutečně zajímalo, co říkám. Problém je, že čím jsem starší, tím víc se ukazuje, že věci, které miluju a které by mohly být mým posláním, jsou asi hlavně koukání na braky v televizi, žraní dortů, spaní, žvatlání na moje psy, čtení Jilly Cooperové a pití vína, ginu a vodky. Nadřela jsem se, abych z jed-

né z těch věcí udělala své poslání nebo výdělečnou práci, ale zatím bez úspěchu.

Taky jsem se snažila najít si nové koníčky, třeba bych našla svůj účel tak. Zjistila jsem, že mi opravdu chutnají Vesper Martini, díky kterým se nejenom cítím sofistikovaně, když je piju, ale která jsou taky výtečnou volbou pro dámy, které nevěnují možná tolik času posilování svalů pánevního dna, kolik by měly. Martini jsou totiž velmi malé drinky, ale extrémně silné, takže rychle stoupají do hlavy a člověk nemusí tak často na záchod. Bohužel jsme s Hannah tuhle teorii otestovaly naplno, to když se jí podařilo urvat sobotní odpoledne bez malého Edwarda a nechala ho s jeho otcem. Zašly jsme si jako dámy na oběd a po víně každá vypily čtyři martini, až jsme pak nebyly schopny mluvit. Když jsem se dostala domů, Jane mi řekla, že jsem „ostuda“ a „odstrašující příklad“. Na svoji obranu musím říct, že jsem nikdy netvrдила, že jsem *dobry* příklad, a vždycky jsem razila teorii, že když nemůžu být dobrý příklad, aspoň budu odstrašující případ. Ten ostudný den jsem to po všech těch Vesper Martini samozřejmě nedokázala Jane úplně vyloužit, takže jsem jen zamlela něco o tom, že jsem musela sníst něco špatného a že se jen potřebuju „trošššigku ntááhnout“.

Zkusila jsem najít své poslání i důstojnějšími způsoby. Vždycky se mi docela líbila představa být archeoložka. Dlouho jsem si i myslela, že by to bylo moje poslání, kdybych nešla na vysokou na obor počítačové vědy, abych naštvála mámu, která měla dojem, že na takovém oboru budou samí obrýlení kluci v nylonových větrovkách a že si tam nenajdu žádného vhodného manžela, a kdo by si vůbec chtěl vzít ženu, co chodí na takový *mužský* obor? Moje matka si myslela, že bych měla jít na anglickou literaturu jako všechny poslušné holky a zkusila co nejdřív sbalit studenta práv nebo nějakého doktora. Potají samozřejmě doufala, že dokážu urvat pro sebe i nějaký titul,